

Phần 6

Chương 26

Năm 2009.

Giữa tháng 7, tết Trung Nguyên.

Thành phố này không có không khí tết vong hồn nào cả, phần lớn mọi người đều không biết tết Trung Nguyên - có lẽ chỉ có cô là ngoại lệ? Xem ra hầu hết mọi người đều đoán nhầm tuổi của cô. Từ quảng trường sinh hoạt Á Tân vào tàu điện ngầm, cô mặc bộ váy màu trắng, lộ ra đôi chân trắng thanh mảnh, đi đôi giày bệt màu đen, mái tóc đen nhánh dài tới vai, trên mặt có trang điểm nhẹ, môi màu nhợt nhạt, đeo một cái túi giản dị.

Cô tên là Âu Dương Tiểu Chi.

Bước từ bậc thang xuống chỗ đợi, bên cạnh là cầu thang cuốn, có một đôi mắt đang nhìn cô.

Hoặc là do lỗi vào tàu điện, bỗng nhiên có một cơn gió lạnh thổi tới, mái tóc đen dài mềm mại như nhung lụa, đúng lúc đó chạm vào tay của đôi phượng đi cầu thang cuốn.

Đó là một thiếu niên trạc 14, 15 tuổi, trông vẻ mặt tuấn tú, dáng cao, cặp mắt đẹp.

Cậu thiếu niên ấy đi cầu thang cuốn hướng đi lên, Tiểu Chi lại đi xuống chỗ đợi tàu.

Có phải cậu ấy không? Cô lục tìm khuôn mặt này trong trí nhớ, như đã gặp lúc nào.

Cô bước đến chỗ đợi tàu, không khỏi quay đầu lại nhìn, thiếu niên đó đã chuyển sang cầu thang bộ, dường như sợ hãi chạy nhanh xuống.

Âu Dương Tiểu Chi bước nhanh để tránh mặt cậu, xuyên qua đám người huyền não, vừa hay một đoàn tàu đến, vội vàng bước vào cánh cửa mở ra.

Cậu vẫn đang đi lên, tuy dáng người mảnh mai nhanh nhẹn, nhưng khi không tránh được đám đông cũng đành xô người khác ra để mở một con đường máu, khiến người ta quở trách. Hành khách xuống tàu chen lấn, có một người đàn ông vì bị cậu đẩy, liền bực tức đấm một cái vào lưng cậu, khiến cậu mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Cậu thiếu niên đau đớn nằm trên đường, ngửa mặt lên nhìn thấy khuôn mặt cô.

“Đợi đã!”

Khi cậu nói lớn nhồm đậy, trước khi cửa tàu đóng vang lên tiếng cảnh báo, Tiểu Chi chen vào góc của toa tàu, nhìn cậu đứng ở chỗ đợi tàu.

Khi đi vào toa tàu, cửa trong và ngoài đồng thời đóng, khiến cô và cậu thiếu niên bị ngăn bởi chỗ đứng đợi tàu và đường ray.

Cách tấm kính dày, vẫn có thể nhìn thấy mặt của cậu ấy, cô chỉ cho cậu thiếu niên cửa tàu, ý là hãy cẩn thận.

Đoàn tàu khởi hành, cậu thiếu niên như phát điên đập vào cửa kính, đuổ theo cô chạy hơn chục mét, cho đến khi bị bỏ khá xa.

Cậu bị nhân viên tàu điện tóm, bị ép dưới cánh tay to, mặt áp xuống đất, nhìn cả bên tàu nghiêng nghiêng như sụp đổ...

“Âu Dương Tiểu Chi”.

Cuối cùng thì môi cậu chạm xuống đất, gọi tên cô ấy một cách bình tĩnh.

Cô đã theo con tàu đi xuống đường hầm, tuy không nghe thấy tiếng gọi đó, nhưng trong lòng cô biết rất rõ, đó chính là cậu ấy.

Giờ cao điểm đông đúc nhất ở Thịnh Hạ, khắp nơi đều có mùi mồ hôi. Sau lưng tất cả mọi người trong toa tàu dường như đều phảng phất một con ma, hôm nay là tết của chúng, tuy là tết Trung Nguyên, cũng là tết Mạnh Lan Bồn, trong chữ Phạm, chữ Mạnh Lan có nghĩa là Ullambana - treo ngược cơ thể cầu siêu.

Nửa tiếng sau, cô bước ra khỏi ga tàu điện, đổi sang xe bus, đi tới đường Nam Minh ở ngoại ô.

Cánh đồng hoang và công xưởng tối tăm sớm đã bị thay thế bởi các tòa nhà cao tầng, hai bên đường dựng rất nhiều biển quảng cáo, còn có cả siêu thị Carrefour và khu mua sắm Mùa xuân Paris. Xe chạy trên đường không còn là xe đạp hay xe Đông Phong 5 tấn nữa, mà là Audi và BMW. Bên xe bus thì vẫn ở chỗ cũ, chỉ là thay biển, đằng sau có poster của phim “Trăng non”. Đối diện là trường chuyên cấp 3 Nam Minh, mười bốn năm nay vẫn thế, cạnh cổng trường xây biển đúc đồng rất hoành tráng, thêm vài bia bằng khen của Bộ giáo dục ban tặng. Cửa hàng tạp phẩm không còn nữa, thay vào đó là khu dân cư cao cấp. Cùng với dòng xe tấp nập, cô ngồi yên tĩnh bên đường, thi thoảng có học sinh trung học bước ra công, chuẩn bị nghỉ hè, học sinh nam nữ nói chuyện ríu rít, có lẽ lát nữa thôi sẽ lại sụi sụi chia tay.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy khuôn mặt quen, đã từ trẻ trung biến thành già dặn, khiến người ta kính nể - Trương Minh Tùng.

Âu Dương Tiểu Chi quan sát từ xa, trong ánh mắt anh ta phát ra tiềm thức của kẻ giết người biến thái.

Anh ta xách một cái cặp, xem ra chừng hơn 40 tuổi, đầu tóc chải chuốt gọn gàng, râu cạo sạch sẽ, lưng thẳng, hai mắt long lanh. Khi anh ta bước ra khỏi trường, học sinh đều kính trọng cúi chào, xem ra anh ta vẫn là thần tượng trong

lòng học sinh, thầy giáo dạy toán nổi tiếng nhất khu vực. Năm đó có rất nhiều người trả giá cao mời anh ta làm gia sư, nay không biết giá cao gấp bao nhiêu lần rồi. Bên cạnh cổng trường có một khu đỗ xe, thầy Trương ngồi vào chiếc xe Bluebird của Nhật, nhanh chóng quay đầu đi mất.

Đi về phía trước vài trăm mét, cô mới phát hiện giữa hai khu đất, có một đường mòn, hình như là con đường tắt đi vào khu Ma nữ năm xưa.

Cô nhìn thấy ống khói cao đó, bị tòa nhà cao tầng đang xây che mất. Tuy bên cạnh có bức tường vây tạm, cổng thì vẫn mở. Cả nhà xưởng đã đóng cửa từ lâu, hơn nửa diện tích cũ bị khai thác, duy chỉ có một phần kẹp giữa hai tòa nhà may mắn còn sót lại.

Nhà xưởng bị hư hại càng nghiêm trọng hơn, sờ vào bức tường ngoài xưởng, xi măng thô ráp và gạch đá lộ ra, tựa như da người chết đang thối rữa. Nhẹ nhàng bước vào công xưởng, dưới đất toàn là rác bỏ đi, trong góc còn có mùi phân thối, có lẽ là bọn lưu manh hoặc dân lao động ở lại đây. Cô di chuyển tới trước con đường ngầm, cầu thang hun hút dẫn đến địa ngục, ẩn giấu trong bóng tối.

Vừa bước lên bậc thang một bước, liền có cảm giác lạnh lẽo, từ đế giày xuyên lên đỉnh đầu. Cô rụt lại ngay như bị điện giật, dựa lưng vào tường thờ dốt. Chỉ cần bước vào không gian đó, nơi mà trong truyền thuyết gọi là khu Ma nữ, sẽ bị con dao sắc đâm xuyên sau tim.

Bụng bỗng dưng đau nhói, khiến cô quỳ xuống đất đổ mồ hôi lạnh.

Năm 1988, cô vẫn chỉ là đứa bé gái 11 tuổi, đã tới nơi này, đối diện với cái cửa kho tròn tròn...

Cũng đã hơn hai mươi năm, nhưng dường như không hề thay đổi, vào lúc cái nắng gay gắt nhất của buổi trưa. Cô còn nhớ vài nam sinh của trường trung học Nam Minh, trong đó có một người trên mặt có bớt màu xanh. Họ đi qua đường ở cổng trường, ngồi xuống gốc cây ăn cơm trưa. Có một đứa bé gái đói xanh mắt, nấp đằng sau như hồn ma. Nó đã mấy ngày nay không được ăn thịt, miệng khô, nhẹ ăn cắp một miếng đùi gà từ hộp cơm của bạn nam sinh.

Nó chạy nhanh sang khu đất hoang bên đường, vừa chạy vừa gặm cái đùi gà, mấy nam sinh đã phát hiện ra và đuổi theo nó. Cuối cùng nó bị bắt trong khu xưởng cũ kỹ, đứa bé 11 tuổi này trên người không có đồng tiền nào, chỉ có thể đưa ra cái xương gà ăn còn lại.

Thế là bọn chúng quyết định trừng phạt “kẻ trộm” này.

Cô bé bị nhốt trong khu Ma nữ.

Truyền thuyết kể rằng nửa đêm hay có ma, đặc biệt là tầng ngầm. Bọn chúng đẩy đứa bé vào trong, khóa chặt cửa lại - chỉ cần xoay chốt tròn này thật chặt thì bên trong có là thần tiên cũng không mở ra được.

Trời đen xám xịt, đứa bé đập cửa một cách tuyệt vọng, hy vọng có người nghe thấy tiếng kêu của nó, hoặc nam sinh có chút màu xanh kia, liệu có động lòng thả nó ra không?

Nhưng, ngoài cửa không có tiếng động nào nữa.

Cô bé bị nhốt trong nắm mồ.

Lúc đó, nó còn chưa biết viết hai chữ “máu lạnh” như thế nào.

Cho đến khi hết khăn cả cổ, hôn mê bất tỉnh sau cửa, thời gian trôi đi chậm chạp, tĩnh lặng như cõi chết, không biết ngoài kia đã qua mấy ngày rồi? Trời sáng hay tối? Có ai phát hiện ra nó mất tích không? Có ai đến cứu nó không? Trong hoảng loạn, bụng nó lại đói, cổ họng khát như sắp cháy khô.

Bỗng nhiên, nghe thấy tiếng gì đó, đầu tiên là bước chân vội vã, sau đó là tiếng chuyển động của cánh cửa kho.

Một tia sáng chói mắt chiếu vào căn phòng u ám, cô bé giơ tay che mắt theo bản năng.

Người đó đi đến trước mặt cô bé, nhẹ nhàng sờ lên tóc cô, mái tóc bết lại có mùi khác lạ. Nam sinh bỏ chiếc tay kháng cự của cô bé ra, dùng đèn pin chiếu đi chiếu lại trước mặt cô bé.

Đầu tiên chỉ có cái bóng mờ ảo, ánh sáng chiếu thẳng vào mắt cô bé, dường như không mở được mắt ra. Khi nam sinh bỏ đèn pin xuống, cô bé mới nhìn thấy đôi mắt anh, như hai ánh nến lung linh, không biết anh đang nghĩ gì? Khuôn mặt chàng trai trắng trợt, góc cạnh để lại ấn tượng cho người khác.

“Quả nhiên là có một bé gái!”

Đây là câu đầu tiên cô bé nghe chàng trai nói, nhưng đã lâu lắm không được uống nước, nên cô bé không nói được câu nào.

“Em có sao không? Bị câm à?”

Cô bé vội lắc đầu, cậu thiếu niên mới hiểu: “Nhất định là em bị mệt và đói đúng không? Bị nhốt dưới hầm hai ngày, đáng thương quá, đi theo anh!”

Chàng trai dắt tay cô bé đi ra ngoài, nhưng cô bé không còn chút sức lực nào, ngay cả bậc thang của khu Ma nữ cũng không bước qua được.

Thế là, chàng trai cúi xuống cõng cô bé lên, đưa cô bé ra khỏi khu xưởng tối tăm đó.

Bên ngoài trời đã tối, trên trời có rất nhiều sao, gió thổi rất mát, xưởng gang thép đằng sau nhà khói ra tựa như đang đốt vô số xương người vậy.

“Đừng sợ, anh là học sinh lớp 12B trường Nam Minh.”

Cô bé dựa vào vai nam sinh 18 tuổi này, dùng chút sức lực duy nhất còn lại đưa hai tay ôm cổ anh. Sau lưng chàng trai lạnh ngắt, tim lại đập rất nhanh. Cổ chàng trai sạch sẽ, không ngửi thấy mùi gì khác, dưới tai có râu quai nón. Cô bé

mặt mỗi cú đầu, áp vào má chàng trai, đó là chỗ ấm nhất, chỉ muốn cứ đi như thế này mãi, cho dù sắp chết đói đến nơi rồi.

Chàng trai vừa đi vừa nói một mình, dù sao thì khu đất hoang trong đêm tối không có ai nghe trộm: “Lộ Trung Nhạc nói nhốt đứa bé vào khu Ma nữ vì đã ăn cắp đùi gà của anh ta, anh hỏi mọi người đã thả đứa bé ra chưa? Kết quả tất cả mọi người đều quên mất, không nghĩ rằng như vậy người ta sẽ chết đói à? Làm gì thế? Nếu không phải anh nửa đêm trèo tường ra ngoài, bọn chúng đã thành tội phạm giết người rồi!”

Đi khỏi khu đất hoang bên đường Nam Minh, tới một ngôi nhà lều tạm đối diện, chàng trai gõ cửa ngôi nhà. Cuối cùng cũng xin được nước và thức ăn, cứu sống đứa bé gái. Còn chàng trai vội vàng lẩn vào bóng đêm, có lẽ là trèo tường quay lại trường.

Cho đến ngày tận thế thì cô bé cũng không quên được khuôn mặt đó.

Năm 2009, cô gái quay lại khu Ma nữ, thời gian như ngừng lại, dường như nghe thấy tiếng khóc đâu đó. Là tiếng khóc của mình bị nhốt dưới hầm năm 1988, hay linh hồn của Thân Minh bị giết năm 1995 vẫn còn lảng vảng?

Hơn nữa, còn có mùi rất lạ.

Anh trốn ở góc nào trong khu Ma nữ sao?

Âu Dương Tiểu Chi vội vàng chạy xuống, giẫm phải bậc thang ướt nhoét, cho đến cánh cửa kho kiên cố có chốt xoay tròn. Cửa chưa đóng chặt.

Cho đến khi cô gái đẩy cửa ra, trở lại nơi Thân Minh qua đời - bỗng nhiên có một cái bóng bật ra.

“Á!”

Một tiếng hét vang lên, cái bóng đen va vào người cô gái, đó là cú va đập của hai bộ xương, cô gái bị ngã nhào xuống đất, đầu đập vào tường lạnh ngắt.

Nhưng cô gái vẫn muốn bắt lấy đối phương, với tay nắm lấy cánh tay của hắn, nhưng ngay lập tức bị hắn giằng ra.

1/4 giây, trên cầu thang hầm tối tăm, có một cái bóng nam giới bay vụt qua, biến mất trong nháy mắt.

Vai và đầu đau như búa bổ, không biết có bị chấn động não không. Cô gái gượng mãi mới đứng dậy được, đi ra ngoài vài bước nhưng dường như ngã lên cánh cửa sắt, không đuổi theo đối phương được.

Khi cô vừa mới hồn bay phách lạc trong vài giây, thì người thấy một mùi thuốc lá nồng nặc.

Nhớ ra trong túi có đèn pin, liền chiếu sáng cái không gian như địa ngục này, chỉ hơn 20 mét vuông, trên nền có chút nước ứ đọng, phải chăng là vũng nước

ngâm Thân Minh mười bốn năm trước? Trên tường có những kí tự kỳ quặc, là dùng vật cứng sắc nhọn khắc lên, có vẻ có chữ “Điền Tiểu Mạch”.

Nhìn lại khu Ma nữ lần cuối, sau lưng nhói ở tim. Trước khi bước ra khỏi nhà kho, cô gái thề sẽ còn quay lại. Trở về dưới ánh xế chiều, hít thở thật sâu, có cảm giác như chết đi sống lại vậy. Nhìn khu xưởng như một con quái vật, ống khói cao ngút như muốn đổ sập, đằng sau nữa là toàn nhà cao tầng đang xây, cứ như nhìn lại kiếp trước và kiếp này.

Kẻ trốn trong khu Ma nữ kia là ai?

Chương 27

Năm 2009, lễ Noel.

Thân Viện Triều mặc áo khoác màu đen, mái tóc trắng bị thổi tung giữa cơn gió lạnh, râu cũng bạc trắng quá nửa, thân hình gầy gò, gắng gượng ngược đầu nhìn lên ô cửa sổ nào đó ở trên tầng. Cùng ngày hôm nay ba năm trước, ông cũng đến đây.

Một cậu thiếu niên đi đến trước mặt, dáng người cao gầy và làn da nhợt nhạt, nét mặt trầm mặc nhưng không thờ ơ, chắc là có rất nhiều bạn gái thích cậu, không biết tại sao lại không đi tham gia buổi tiệc Noel.

“Bác ơi, xin hỏi bác tìm ai ạ?”

Người kiểm sát viên cảnh giác lùi lại mấy bước ngắm nghía tỉ mỉ cậu thiếu niên, thoáng nhớ đến khuôn mặt này, “Ồ, cháu là... con trai của cảnh sát Hoàng Hải?”

“Vâng ạ, bác có việc tìm ông ấy à?”

Thực ra, cậu là cậu bé Tư Vọng 14 tuổi.

Cậu đã không còn phải đeo khăn quàng đỏ nữa, đã lên lớp 8, đang bước vào giai đoạn dậy thì, ria mép bắt đầu dần hiện rõ, giọng nói cũng thay đổi. Sức ăn của cậu tăng lên gấp đôi, dáng người cao lên rất nhanh, đã sắp cao bằng mẹ rồi, chỉ cần mấy năm nữa là sẽ cao lớn giống Hoàng Hải.

“Anh ấy không nhận điện thoại của bác, không biết có ở nhà hay không?”

“Bác à, cháu dẫn bác lên nhé?”

Cậu dẫn đường cho Thân Viện Triều lên tầng, thành thạo ấn chuông cửa. Hoàng Hải mặt đang còn ngái ngủ ra mở cửa, xem ra khó khăn lắm mới đến lượt được nghỉ ngơi, nằm ở nhà ngủ một giấc no say. Anh nhìn thấy gương mặt cậu thiếu niên trước, bèn ôm chặt vào lòng, như thể thực sự là con trai anh vậy, tiếp đến lại nhìn thấy Thân Viện Triều.

“Sao ông lại đến cùng với nó?”

Sắc mặt người cảnh sát chột biến đổi, nghi hoặc nhìn khuôn mặt người kiểm sát già.

“Tôi vừa mới nghỉ hưu sớm, muốn tìm gặp anh để trò chuyện.”

Trông ông không còn giống bộ dạng ngoan cố như mấy năm trước, lý trí và khách khí đối diện với người cảnh sát giống như một người bạn cũ đến hỏi thăm.

Cảnh sát Hoàng Hải kéo Tư Vọng vào phòng, hỏi khê: “Cậu nhóc, ông ta không làm gì cháu chứ?”

“Không ạ, chú cứ để bác ấy vào nhà ngồi đi.”

Thân Viện Triều lấy từ trong người ra món quà nhỏ: “Noel vui vẻ!”

Là một đảng viên của Đảng cộng sản cũ, đây là món quà Noel đầu tiên ông đem tặng.

Tư Vọng hào hứng nhận lấy món quà thay cho Hoàng Hải: “Cháu cảm ơn!”

“Thằng nhóc này, làm gì thế?”

Hoàng Hải vừa mới định mắng cho cậu bé một trận, cậu thiếu niên đã nhanh chóng bóc giấy bọc bên ngoài, bên trong đó là một cuốn sách bìa cứng rất đẹp - “Ông già và biển cả” của Hemingway.

“Xin lỗi, tôi không nghĩ ra tặng món quà gì, vừa vận đạo này đang đọc cuốn sách này, rất phù hợp với tâm trạng hiện nay, tôi nghĩ mình cũng là một ông lão đánh cá, vẫn cứ ngoan cố không tin tưởng vào số phận.”

“Hemingway?” Cảnh sát Hoàng Hải nhíu mày, “Hình như đã từng nghe qua.”

Tư Vọng khê hích vào người anh một cái: “Này, cuốn sách này rất hay, cháu đã đọc rồi, chú hãy nhận đi!”

“Được rồi.”

Hoàng Hải nhận lấy món quà tiện tay đặt lên tủ: “Ông Thân, ông hãy tin tôi, cảnh sát chắc chắn sẽ bắt được hung thủ để xử theo pháp luật, nhất định đừng có tự mình tùy tiện hành động!”

“Anh nói là thầy giáo dạy toán ưu tú của trường cấp 3 Nam Minh tên Trương Minh Tùng? Nửa năm trước, anh ta đã mua một chiếc xe ô tô riêng, giờ thì rất khó theo dõi hẩn rồi, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Ông chú ý trên giá sách của Hoàng Hải, có thêm một cuốn “Mật mã Da Vinci” của Dan Brown. Ông đoán định rằng Thân Minh đã bị một kẻ biến thái chìm đắm trong việc hiến tế sát hại, chỉ có tìm hiểu được suy nghĩ và bối cảnh tâm lý của hung thủ, mới có thể bắt được hẩn về quy án. Hồi trẻ Thân Viện Triều rất thích đọc sách, thông qua tự học đã thi được bằng đại học về văn học ngôn ngữ Hán, nhưng thường đọc về những tác phẩm nổi tiếng thế giới “Anna

Karenina”, tác phẩm Lỗ Tấn, Mao Thuần, Ba Kim. Còn về những tác phẩm tôn giáo và kí hiệu thì chẳng biết gì, do đó mới nghiên cứu “Mật mã Da Vinci”. Cuốn sách này bán chạy sáu mươi triệu bản trên toàn thế giới, theo như logic của ông, 1% số người trên trái đất này đều là kẻ sát nhân điên cuồng.

Mặc dù, tỉ lệ này không hề cao.

Tất cả mọi người đều cho rằng ông bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng ông vẫn ngoan cố trong quan niệm của mình.

“Cảnh sát Hoàng, xin đừng hiểu nhầm, tôi chỉ là đến để cảm ơn anh - vì suốt mười mấy năm qua anh vẫn luôn theo đuổi điều tra để tìm hung thủ đã giết con trai tôi, tôi thay Thân Minh đang nằm dưới mộ cảm tạ anh!”

Đột nhiên, đứa bé Tư Vọng 14 tuổi nói xen vào: “Hung thủ chắc chắn sẽ bị bắt.”

“Im miệng! Người lớn nói chuyện, trẻ con chen vào làm gì!”

“Tôi tin rằng những vụ án này không phải độc lập, Trương Minh Tùng là một tên sát thủ liên hoàn điên cuồng.”

Hoàng Hải bắt lực lắc đầu: “Ông Thân, ông lại thế rồi!”

Thân Viện Triều chỉ vào cuốn sách Ông già vào biển cả, “Cuốn sách này cũng rất phù hợp để cho con trai anh đọc. Tôi đi đây, tạm biệt!”

Trên đường rời khỏi nhà Hoàng Hải, trong đầu ông vẫn luôn xuất hiện gương mặt của cậu thiếu niên đó, còn cả đôi mắt sáng lấp lánh đó nữa, như thể truyền đạt một thứ thông tin nào đó?

Tối muộn, Thân Viện Triều trở về nhà, cô con gái vẫn đợi ông. Cô con gái 14 tuổi vui tươi xinh đẹp, nhưng lại từ chối tất cả lời mời các bữa tiệc Noel, ở nhà vừa ngáp vừa xem phim kinh dị.

Mấy hôm trước con gái vừa mới tổ chức sinh nhật, cũng chính là ngày giỗ mẹ nó rời khỏi thế giới này.

Lần đầu tiên Thân Viện Triều nghe tin vợ mang thai là ngày 17 tháng 6 năm 1995, hôm đó cũng là lần cuối cùng ông nhìn thấy Thân Minh.

Ông vẫn còn nhớ rõ bữa ăn trưa hôm đó, vợ đã làm một bữa cơm thịnh soạn, khoản đãi người con riêng của ông hai mươi lăm năm trước. Ông biết con trai đang gặp phải khó khăn, nhưng điều Thân Viện Triều quan tâm không phải là làm thế nào để giúp cậu, mà là cái bí mật này có bị người khác biết hay không. Ông lo sợ nếu một khi truyền tới cơ quan, thì vị trí kiểm sát viên rất có thể không giữ được.

Nhưng hôm nay nghĩ lại, ông cảm thấy vô cùng hối hận!

Điều duy nhất có thể an ủi được rằng, sau bữa cơm trưa ngày hôm đó, lúc chia tay không hiểu ông suy nghĩ thế nào mà chủ động ôm lấy Thân Minh.

Không ngờ, đó lại là vĩnh biệt.

Khi ông tiễn con trai trở về nhà, vợ ông nét mặt vô cùng phức tạp nói với ông: “Viện Triều, em có thai rồi.”

Tin tức này đến thật đột ngột, khiến Thân Viện Triều không biết xử trí ra sao, kết hôn hơn mười năm rồi nhưng mãi vẫn chưa có con, đi đến bệnh viện khám xét nhiều lần, đều nói là vì vợ mắc bệnh phụ khoa nặng, rất khó có thai. Nhưng chưa bao giờ ông ghét bỏ vợ, dồn toàn bộ sinh lực vào công việc, ngày nào cũng bắt những thành phần tham ô hủ bại, thường ngày cũng rất ít có cơ hội ở nhà nghỉ ngơi. Ông rất cảm kích sự khoan dung của vợ đối với mình, đặc biệt là đối với con riêng của ông. Ông không ngờ vợ ông có thể mang thai được, đúng là đũa bé mà ông trời đã nhân từ ban tặng cho ông sao?

Bất luận thế nào, mặc dù có mỗi nguy hiểm vì bà mẹ mang thai lúc tuổi đã cao, vợ ông vẫn kiên quyết quyết sinh đứa bé ra.

Năm ngày sau, một người cảnh sát tên Hoàng Hải tìm đến viện kiểm sát, gọi riêng Thân Viện Triều ra ngoài, sắc mặt lạnh lùng nói một câu: “Thân Minh chết rồi.”

Nhưng ông không thể hiện tâm trạng gì, chỉ lặng lẽ gật đầu, cung cấp một số tình hình mà mình biết, giống như một người đàn ông máu lạnh đối diện với một món nợ nghiệp chướng. Ông quay về viện kiểm sát và tiếp tục làm việc, cho đến tận đêm khuya khi chỉ còn lại một mình, mới quỳ sụp xuống đất khóc nức lên không thành tiếng...

Ông quyết tâm phải báo thù cho Thân Minh đã chết.

Nửa năm sau, cuối cùng con gái ông cũng đến thế giới này, nhưng mẹ của cô bé thì bởi vì đã mất quá nhiều máu sau khi sinh nên đã qua đời.

Thân Viện Triều vô cùng đau đớn ôm xác vợ, một năm nay mỗi đợt đả kích đều là đòn chí mạng, làm gì có người đàn ông nào lại có số phận như vậy chứ?

Ông đặt tên cho con gái là Thân Mẫn.

Một người đàn ông trung tuổi mất vợ, mất con trai, không những cần phải nuôi đứa con gái mới sinh, mà còn phải gánh vác trách nhiệm điều tra hung thủ đã giết chết con trai mình.

Đêm khuya vắng lặng, khi con gái đã ngủ say trên chiếc giường nôi, mặc dù mệt đến rã rời, Thân Viện Triều vẫn khó chìm vào giấc ngủ, thường xuyên nhớ đến một người phụ nữ có tên Tiểu Sảnh.

Cô ấy là mẹ Thân Minh.

Thân Viện Triều quen cô năm ông 20 tuổi, đây là con gái của người giúp việc, mới học được có mấy năm đã nghỉ học, còn nhỏ tuổi mà đã phải bán đồ ăn sáng ở trên đường. Ông thường xuyên mua bánh cơm nếp của cô, nhìn thấy từng miếng bánh cơm nếp nổi lên giữa chảo dầu và thơm vàng, rồi lại nhìn lên

khuôn mặt xinh đẹp của cô với đôi mắt to, lần nào chớp mắt cũng khiến cho tim ông đập loạn nhịp.

Mùa hè năm đó, ông dẫn cô cùng đến bên sông Tô Châu để câu cá, vào rạp chiếu phim Đại Quang Minh để xem kịch, ngồi ở trên ghé ở công viên Nhân dân để trò chuyện tâm sự...

Và thế là Thân Minh đã đến với thế giới này.

Mấy tháng trước khi cậu ra đời, Thân Viện Triều rời khỏi thành phố này, ngồi lên tàu hỏa đi về phía hoang mạc phía bắc, trở thành một thanh niên tri thức lên núi về quê. Trong vùng đất hoang vu biên giới giữa Trung Quốc - Liên Xô, ông không nhận được bất cứ thư từ điện tín nào, càng không thể nói chuyện điện thoại, cả ngày ngồi ở giữa vùng tuyết trắng, đối diện với quân lính Liên Xô ở phía bên kia sông. Năm sau, ông quay trở về thành phố thăm người thân, mới biết được Tiểu Sánh đã sinh cho ông một cậu con trai.

Ông ôm lấy đứa con trai và thừa nhận ngay, nhưng ông không thể cưới cô, càng không thể để người khác biết được bí mật này, nếu không ông sẽ bị người đời phỉ nhổ, đánh mất cơ hội chuẩn bị được gia nhập Đảng của mình. Ông nhẫn tâm vứt bỏ hai mẹ con, rồi lại bước lên chuyến tàu hỏa đưa ông quay trở về vùng hoang mạc phía bắc.

Bảy năm sau, người đảng viên Thân Viện Triều tiên tiến đã được quay trở về thành phố, giống như thể phạm nhân bị lưu đày suốt bảy năm, cuối cùng cũng quay trở về bên cạnh bố mẹ mình, đồng thời được sắp xếp làm việc trong Viện kiểm sát.

Tiểu Sánh đã chết, người phụ nữ đáng thương này, vì cố gắng để cho mình và con trai có thể sống sót được, chịu ép cưới lấy một tên khốn khiếp, kết quả là đã bị người đàn ông đó đầu độc chết, may mà đứa con trai ra sức gọi cảnh sát tới, mới khiến tên hung thủ phải đền mạng.

Thân Viện Triều phát hiện ra đứa bé này càng lớn càng giống mình, đã được bà ngoại đưa đến đồn công an để đổi tên là Thân Minh. Nhưng ông bắt buộc phải giấu kín mối quan hệ này, nếu không thì không thể nào được ở lại trong Viện kiểm sát. Mỗi tháng ông đến thăm con trai một lần, đưa cho bà ngoại nó 20 tệ, hồi đó tiền lương hàng tháng chỉ được 40 tệ. Tiền phí sinh hoạt hằng năm sau này đều tăng lên, cho đến tận khi Thân Minh vào đại học.

Về sau, ông cũng trở thành kiểm sát viên của nhân dân giống như mong ước, đồng thời lấy một người phụ nữ có xuất thân chính thống, trở thành người kiểm sát thiết diện vô tư.

Sau khi kết hôn chưa đầy một năm, vợ phát hiện ra bí mật của ông. Thân Viện Triều thẳng thắn thừa nhận sai lầm năm xưa, đã chuẩn bị tâm lý ly hôn, không ngờ vợ ông chỉ nhờ vài giọt nước mắt, rồi không còn nhắc đến việc này nữa. Về sau khi cô biết mình rất khó mang thai, bèn chủ động yêu cầu đến gặp

Thân Minh, muốn biết xem con trai của chồng trông như thế nào. Cô thậm chí còn đưa ra đề nghị đón đưa bé về nhà nuôi, nhưng bị Thân Viện Triều từ chối ngay - ông lo lắng để cho người ngoài biết việc tai tiếng ông có con riêng.

Đến nay, con gái của ông đã học đến lớp 8 rồi, còn Thân Minh thì đã hóa thành đám tro tàn chôn xuống dưới đất mười bốn năm rồi. Thân Viện Triều thường xuyên hoang tưởng gặp lại cậu, nhưng lại không nói ra được lời nào, như thể bị nhốt sạch răng, máu tươi từ khóe miệng cứ thế chảy xuống.

Hơn mười năm qua ở hai cõi sinh tử, dù không cố tình nhớ đến, nhưng khó có thể quên được.

Nếu như Thân Minh còn có kiếp sau, bất luận có uống canh Mạnh Bà hay không, nếu như lại nhìn thấy Thân Viện Triều, liệu có nhớ người bố này không?

Chương 28

Năm 2010, một đêm cuối thu.

Cuối tuần, Doãn Ngọc đến trước cửa nhà Tư Vọng, vẫn mặc bộ đồ thể thao màu lam, ngồi trên xe đạp, mái tóc ngắn giống như con trai. Cậu thiếu niên 15 tuổi chạy xuống, dáng người đã cao hơn cô.

“Oa, cậu nhóc này, đã bắt đầu mọc râu rồi, càng lúc càng giống người lớn rồi đấy!”

Giáng một cú đấm vào ngực Tư Vọng, cậu đã đứng thẳng ưỡn ngực chuẩn bị tâm lý từ trước, cứ thế đón lấy cú đấm.

Hai năm trước, Doãn Ngọc thi vào trường cấp 3 Nam Minh. Kỳ thi lần nào cô bé cũng đều đứng đầu trong toàn trường, thế nhưng cô còn chẳng thèm nề mặt thầy hiệu trưởng, tất cả các giáo viên cũng đều không quý mến cô. Cô thích nhất là thư viện trường, có một lần mò lên căn gác xếp thân bí, phát hiện ra ở đó cất giữ rất nhiều sách cổ. Cô nghe nói đây từng là hiện trường của vụ án mưu sát, có một cô nữ sinh bị người ta dùng chất độc cây trúc đào để đầu độc chết, cho đến nay vẫn chưa bắt được hung thủ. Thầy giáo dạy toán của cô là Trương Minh Tùng, Doãn Ngọc phát hiện ra rất nhiều tính cách quái dị của anh ta, ví dụ thích xem loại sách ly kỳ cổ quái, liên quan về kí hiệu học và lịch sử học, tất cả loại truyện trinh thám của Âu Mỹ và Nhật Bản, còn là một người say mê loại phim kinh dị điên cuồng.

Tư Vọng nhờ cô tìm kiếm một người - Lộ Trung Nhạc.

Cậu đưa ra bức ảnh ở trong lệnh truy nã của công an, Doãn Ngọc nhìn hàng chữ ở bên dưới: “Người này ít nhất cũng đã giết hai mạng người, chắc chắn đã chạy xa lắm rồi, sao có thể còn ở khu vực gần trường chúng ta được chứ?”

“Trục giác.”

Nét mặt cậu tỏ ra rất nghiêm túc, đôi mắt giống như bốc cháy, Doãn Ngọc liền đồng ý lời thỉnh cầu này.

Lúc này, cô lộ ra nụ cười quái dị: “Hãy đi cùng với tao đến một nơi được không?”

Hai người ngồi lên xe đạp, rẽ vào một con phố nhỏ u tịch, phía trước là một bức tường rào, thông qua chiếc cửa sắt màu đen, vẫn thấp thoáng nhìn thấy những căn nhà xây theo phong cách kiểu phương Tây cũ. Họ khóa xe ở phía bên dưới bức tường, ấn chuông cửa và tự động mở cửa ra.

Bên trong cửa là một mảnh sân chật hẹp, ở dưới đất đầy những lá vàng rụng. Ngôi nhà chỉ có hai tầng, giữa con gió thu trong có phần hoang phế, chỉ có bậc thềm và phần chạm trổ khi vừa mới bước vào cửa, mới có thể nhận ra sự tôn quý và tinh tế của thời xưa.

Tư Vọng kéo áo Doãn Ngọc nói: “Đây là nơi nào vậy?”

Doãn Ngọc không nói gì, bước vào một gian phòng khách âm u lạnh lẽo, ở dưới chân lát gạch hoa văn, trên tường hoen ố, nhưng tổng thể lại thì cũng vẫn khá sạch sẽ, không nhìn thấy bụi và mạng nhện. Bước vào hành lang âm u ở tầng 1, người thấy một mùi thối rữa ẩm mốc, không phải là mùi hôi thối của xác chết mà có vẻ như là vỏ quýt bị để nhiều năm. Một luồng ánh sáng thoát ra từ cánh cửa hé mở, hai người khẽ khàng bước vào, căn phòng này có ba mặt đều là giá sách, từ dưới đất cho lên đến tận trần nhà đều là sách, những gáy sách giấy đều rất cổ, mùi vị thoát ra từ nơi này.

Còn có một người phụ nữ.

Rất khó có thể liên hệ bà ta với hai chữ “phụ nữ”, giống như mỗi lần nhìn thấy Doãn Ngọc đều nghĩ cô là con trai.

Bà ta co ro cuộn người trong tấm khăn quàng cổ dày sù, tóc không thưa nhưng lại trông như tuyết, làn da cũng trắng hơn người bình thường, chỉ là có đầy nếp nhăn chằng chịt, bất luận là dáng hay mùi đều giống như là vỏ quýt. Mặc dù khóe mắt đã sụp xuống, nhưng vẫn có thể nhận ra được đã từng là một đôi mắt đẹp. Chắc là do hàm răng đã rụng hết, cho nên miệng lõm hẳn vào trong, ở chiếc cằm khô gầy chảy ra mấy lớp da, hoàn toàn không thể nào đoán được tuổi của bà.

Chỉ có thể dùng từ bà lão để hình dung về bà.

Doãn Ngọc đã quen thuộc đường lối từ lâu, bà lão cũng không coi cô là người ngoài, chỉ là hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Tư Vọng, trong con mắt mờ đục khẽ lóe sáng.

“Cô đừng sợ!”

Doãn Ngọc bước đến cạnh bà già rồi vòng ra phía sau để xoa bóp vai cho bà: “Cậu ấy là người anh em tốt của cháu, hồi trước học chung cùng một trường cấp 2.”

“Ồ, chào bà, cháu tên là Tư Vọng, Tư trong tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng, bây giờ cháu đang học lớp 9.”

“Tư Vọng, cái tên thật hay, cháu gọi ta là cô Tào là được rồi.”

Người phụ nữ trả lời bằng giọng phổ thông chuẩn, bởi không có răng nên hơi hàm hồ, âm sắc cũng rất thô, nói chậm hơn người bình thường rất nhiều, như thể là phát ra từ tận đáy giếng sâu.

“Cô... cô Tào...”

Gọi “cô” đối với một bà già, dù thế nào cũng không thể tự nhiên được.

“Bao năm nay, cuối cùng cháu cũng có bạn rồi.” Bà lão khẽ cử động cổ, không biết có thể nhìn thấy Doãn Ngọc ở phía sau mình không, “Thật tốt quá, ta mừng cho cháu.”

Doãn Ngọc vẫn đang mát xa để lưu thông huyết mạch cho bà lão: “Vâng, hy vọng cô cũng có thể thích nó! Cô đừng nhìn nó trông ngờ nghệch, thực ra nó cũng không đơn giản đâu!”

Bà lão thò tay giống như rễ cây từ trong khăn quàng cổ ra, khiến người ta liên tưởng đến cương thi hút máu hay là xác ướp run rẩy đặt lên vai mình, ấn lên bàn tay của Doãn Ngọc đang mát xa cho bà. Một bàn tay đã gầy khô như gỗ, một bàn tay thì trẻ trung phơi phới, trong khoảnh khắc nắm vào nhau, lại được dung hòa giống như nước và đất sét, giống như hai bàn tay của cùng một người.

“Anh bạn nhỏ, chắc cậu là một người có tâm sự thì phải?”

Bà lão quay đầu nhìn vào mắt Tư Vọng, trong ánh mắt mờ đục có thứ khí chất yêu nghiệt, nói bà hai trăm tuổi thì chắc cũng có người tin.

“Cháu... không có đâu.”

“Người có thể làm bạn với cô Doãn, không thể nào không có tâm sự, chẳng phải sao? Ta đã gần 90 tuổi rồi, có loại người nào ta chưa từng gặp chứ?”

“Thôi cô ạ, chúng ta không làm khó cho tên nhóc này.”

Doãn Ngọc lấy một chiếc lược gỗ ở phía bên cạnh cửa sổ ra, giống như một loại đồ cổ, chải mái tóc bạc phơ cho cô Tào, đồng thời nói ra một câu tiếng Pháp thật dài. Bà lão cũng dùng tiếng Pháp lưu loát trả lời - nếu chỉ nhìn bề ngoài của hai người, trông giống như bà cụ cố và đứa cháu cách nhau bốn đời, nhưng chỉ cần nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện, mới hiểu được thì ra là đôi bạn thân thiết trong nhiều năm.

Bà lão nhắm hờ mắt vẻ đang được hưởng thụ, răng lược cổ xưa chải qua da đầu, mái tóc bạc trắng rủ xuống: “Bao năm qua rồi, vào giờ này hàng tuần, cháu đều đến đây chải đầu cho ta, đợi sau khi ta chết, cháu hãy chải đầu cho người khác nhé.”

“Cô yên tâm đi, cô ít nhất còn sống thêm hai mươi năm nữa, đến lúc đó, cháu cũng sắp già rồi.”

Câu trả lời của Doãn Ngọc khiến bà mỉm cười hiền lành, bà lão lại nhìn Tư Vọng nói: “Anh bạn nhỏ, Doãn Ngọc là người tốt, cậu đừng để nó dọa cho chết khiếp nhé. Nếu cậu thực sự coi nó là bạn, gặp bất cứ việc gì, nó nhất định sẽ giúp đỡ cậu.”

“Vâng ạ, thưa cô Tào, đây là bí mật giữa chúng cháu.”

“Đối với ta mà nói, trên thế giới này không có bí mật.”

Giọng bà nói rất trầm, cả người giống như một ngọn núi rộng lớn, Tư Vọng chỉ là một đứa bé con đi chặt củi, còn không tìm nổi được con đường tắt để đi lên núi.

Doãn Ngọc đun nước nóng cho bà, rồi đặt mười mấy vỉ thuốc vào trong ngăn kéo, lấy từ trong cặp sách nặng trĩu ra một bó rau tươi non cho vào trong tủ lạnh. Cô bật bếp ga lên và bắt đầu nấu thức ăn, thật không ngờ lại có thể nấu được một bữa cơm thịnh soạn, nhưng rau xanh là món chính, gần như không có món đồ ăn mặn, rất phù hợp với người già.

“Này, mời cậu nhóc ăn cơm đây.”

Cô vẫn nói với Tư Vọng bằng giọng điệu thế.

Doãn Ngọc, Tư Vọng, cô Tào cùng ngồi xuống bàn ăn, phía sau lưng họ những bức tranh từ cách đây rất lâu, như thể trở về trong thời kỳ điện ảnh xa xưa.

Bà lão cầm đũa lên nói: “Ôi, đáng tiếc là răng không ổn rồi, thật sự rất nhớ đến món canh cay bát bảo của quán Vinh Thuận.”

Sau khi ăn xong bữa tối đặc biệt này, Doãn Ngọc đứng lên nói: “Chúng cháu phải về rồi, cô ở lại một mình nhé!”

“Đừng lo, ta không chết một mình ở đây đâu!”

“Cô nói gì vậy chứ!”

Doãn Ngọc nắm lấy tay bà lão, đung đưa, nhưng lại không nỡ đặt xuống.

“Về đi thôi.” Cô Tào cũng nhìn Tư Vọng một lát, “Anh bạn nhỏ, dòng nước phụt ra từ trong vòi nước cho dù cuối cùng vẫn chảy vào dòng sông cuộn cuộn, rồi lại được nhà máy lọc nước xử lý sạch sẽ, nhưng đã không phải là dòng nước đã chảy qua tay cậu nữa rồi.”

“Ồ?”

“Sớm muộn gì cậu cũng sẽ hiểu thôi.”

Nhìn nụ cười kỳ dị của bà lão, Doãn Ngọc kéo Tư Vọng ra khỏi cửa, trước mắt chỉ còn lại lá rụng đầy sân.

Buổi tối, bước ra khỏi ngôi nhà ẩn sâu này, hai người vừa mới ngồi lên xe đạp, thì trên đỉnh đầu đã lất phất mưa bay.

“Hay quay trở lại để tránh mưa đi!”

“Đã ra đây rồi, thì đừng quay lại làm phiền bà ấy nữa.”

Mặc dù ngoài miệng Doãn Ngọc nói như vậy, kỳ thực trong lòng lại rất muốn quay lại. Cậu thiếu niên 15 tuổi, cô thiếu nữ 18 tuổi, yên tĩnh ngồi lên xe đạp, tránh mưa ở dưới bóng râm của bức tường rào, thỉnh thoảng có một giọt mưa bay vào mặt, lạnh như kim châm.

“Thực ra chị là một người đàn ông.”

Tư Vọng phá vỡ sự im lặng trong màn đêm, Doãn Ngọc không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Sao chị không nói gì? Bởi vì cô Tào sao?”

“Bà ấy là người phụ nữ cuối cùng mà tôi thích.”

Doãn Ngọc giống như một người đàn ông già cả nói ra câu nói này.

“Chị vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi?”

“Được rồi, chúng ta đã là đôi bạn thân thiết nhất, vậy thì cũng không cần phải giấu cậu nữa - tôi vẫn giữ được ký ức của kiếp trước sau khi tôi chết. Chỉ là, kiếp trước của tôi quá dài, dài đến độ vào cái ngày tôi chết đi, tôi lấy làm vô cùng vui vẻ và cảm thấy được giải thoát.”

Cậu thiếu niên quay đầu nhìn vào những ngọn cây ở trên bức tường rào nói: “Ít nhất, chị rất may mắn, bà ấy vẫn còn sống, chị có thể gặp được bà ấy!”

“Thực ra tôi có quá nhiều phụ nữ ở kiếp trước - cho đến tận khi tất cả mọi người đều rời bỏ tôi, chỉ có bà ấy vẫn còn.”

“Bà ấy từng là vợ của chị à?”

“Bà ấy không phải, nhưng về sau lại hy vọng bà ấy phải.”

“Chẳng hiểu gì!”

Doãn Ngọc ngẩng đầu cười đau khổ, trở nên vô cùng bi thương: “Thêm hai mươi năm nữa, thì cậu sẽ hiểu. Đàn ông và phụ nữ, chia tay và phân ly, chờ đợi và đợi được, cuối cùng vẫn là quá muộn. Cậu không biết đấy thôi, sau khi quen biết bà ấy không lâu, tôi đã bị đưa đến vùng đất hoang mạc là bồn địa Tsaidam Basin, trọn suốt ba mươi năm, mỗi người ở một phương. Đợi đến khi tôi quay về thành phố này, thì đã già đến nỗi không bước nổi nữa.”

“Thì ra là bi kịch.”

“Cuộc đời mỗi con người đều là bi kịch.”

Cô giơ tay ra ngoài hứng lấy những giọt nước mưa, đội mũ chiếc áo khoác lên đầu, đạp lên bàn đạp xe và ra khỏi ngõ nhỏ.

Con đường nhỏ trong đêm mưa vô cùng tĩnh mịch, bánh xe lăn qua những lá ngân hạnh màu vàng kim rụng dưới đất, làm bắn tóe vài giọt nước mưa, biến hiệu ở bên đường ghi là “Đường An Túc”.

Cậu đi theo sau lớn tiếng truy hỏi: “Chị rất quen thuộc với con đường này sao?”

“Ừ, hai mươi năm cuối ở kiếp trước, tôi sống ở đường An Tức này.”

“Cùng với cô Tào à?”

“Không, bà ấy sống ở phía đông đường, còn tôi sống phía tây, cách nhau 400 mét. Để tôi đưa cậu đến xem nhé.”

Một phút sau, giữa cơn mưa thu, họ đi xe đến trước một ngôi nhà lớn, cửa sổ trong ngôi nhà ba tầng đều sáng đèn, bên trong đó có khá nhiều dân cư sinh sống. Có một nửa ô cửa sổ ở ngay sát mặt đất, có lẽ đây là cửa sổ thoát khí ở dưới tầng ngầm.

“Tôi sống ở ngay tầng 1.”

Doãn Ngọc chỉ tay về phía trước, từ ô cửa sổ đó truyền ra lời đối thoại trong bộ phim truyền hình ở kênh Hồ Nam.

Cậu lại nhìn cửa sổ khí dưới tầng ngầm ở bên đường: “Chị chắc là không có người nhà từ kiếp trước chứ?”

“Sao cậu biết?”

Cô ngồi lên xe đạp của mình thở dài, “Hoặc là, kiếp này cũng không có”.

Sơn nhất trình, thủy nhất trình;

Thân hướng Du Quan na bạn hành.

Dạ thâm thiên trướng đặng.

Phong nhất canh, tuyết nhất canh;

Quát toái hương tâm mộng bất thành;

Cổ viên vô thử thanh.

“Trường tương tư” của Nạp Lan Tính Đức, vì sao lại đọc bài này lên?”

Cậu lại không trả lời, khi quay đầu xe, nhìn thấy một ngôi nhà phía bên kia đường, âm u đứng sừng sững ở giữa màn đêm mưa. Trên mái nhà có mấy viên gạch rơi, bức tường cũng lốm đốm cũ kỹ nham nhở, trên bệ cửa sổ mọc lên mấy cọng cỏ đã khô vàng.

Cô gần như dán sát vào đầu Tư Vọng, nói: “Ngôi nhà này rất dữ, bao nhiêu năm qua rồi, bởi vì không làm rõ được quyền sử dụng nhà, cho nên cũng không có ai đến ở nữa.”

“Ngôi nhà dữ?”

“Để tôi nhớ lại một chút, những chuyện hồi trẻ nhớ rất rõ, nhưng khi già rồi thì lại hơi mơ hồ. Hồi đó chính là vào năm 1983, cũng vào một đêm thu giống như hôm nay, trời đổ mưa phùn, xảy ra một vụ hung án. Chủ nhân vốn là một

nhà phiên dịch nổi tiếng, vào những năm 70 ở thế kỷ 20, treo cổ tự sát trong phòng, cả ngôi nhà này đều bị một kẻ ở phái tạo phản chiếm cứ. Về sau, tên khốn này không những không bị thanh trừng, ngược lại, lại còn được nâng đỡ lên làm giám đốc của cơ quan nào đó. Năm 1983, ông ta chết một cách thần bí ở trong nhà, nghe nói hòng bị mảnh kính cửa đứt. Lúc đó có rất nhiều sự suy đoán, có người nói, ông ta bị hồn ma của người chủ cũ ngôi nhà này giết chết, cũng có người nói ông ta giờ nhiều trò tai quái, cho nên khiến cho người nhà nạn nhân đến báo thù. Cảnh sát điều tra rất lâu, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả.”

Tư Vọng đẩy xe đạp bước lên bậc thềm, giơ tay ra sờ vào ngôi nhà này. Từ cánh cổng sắt hoen gỉ cho đến chiếc hộp thư gỗ gần như bị mục nát, còn có cả biển số nhà sắp rơi.

Số 19 đường An Tức.

Ngón tay của cậu lướt qua miếng sắt màu đen, Doãn Ngọc nảy sinh ra một thứ cảm giác, nhanh chóng truyền tới trung khu thần kinh - ngôi nhà hung này có một mối quan hệ nào đó với cậu thiếu niên này.

Bàn tay Tư Vọng chợt rụt mạnh lại giống như bị điện giật, lên xe đạp và rời khỏi đường An Tức.

Cơn mưa thu dày đặc đổ xuống, Doãn Ngọc đi xe theo ngay phía đằng sau, cho đến tận dưới gốc cây hòe đại thụ chỗ nhà cậu.

“Chị mau về nhà đi!”

“Đợi đã, có việc này phải nói với cậu.”

Trốn vào dưới vòm cửa ở tầng dưới, cậu căng thẳng nhìn xung quanh, chắc là lo lắng sợ bị mẹ hay hàng xóm nhìn thấy lại hiểu nhầm là cậu và cô gái nam tính này đang yêu đương?

“Tư Vọng, chẳng phải là cậu nhờ tôi tìm kiếm một tội phạm bỏ trốn tên Lộ Trung Nhạc sao? Tháng trước, tôi đã phát hiện mới! Trực giác của cậu rất chuẩn - vẫn trên đường Nam Minh, ở khu thương mại mới xây dựng có một cửa hàng bán băng đĩa rất nhỏ. Tôi đến đó vài lần đều thấy đóng cửa, họa hoàn lắm mới có một lần mở cửa, bán toàn những bộ phim cũ, có cả phim võ hiệp Hong Kong, những bộ phim Quỳnh Dao những năm 80 của thế kỷ 20, còn có cả những bộ phim được dịch ra của Liên Xô và các nước Đông Âu. Chủ tiệm là một người đàn ông hơn 40 tuổi, không nhìn rõ được những đặc điểm trên mặt, nói chung là một khuôn mặt bình thường, không có gì đặc biệt, dễ dàng nhạt nhòa giữa đám đông, nhưng trên trán ông ta có một cái bớt màu xanh nhạt. Tôi đã mua một bộ phim “Cuộc chiến tranh bảo vệ Moscou”, và ông ta cũng chẳng buồn đếm tiền, tiện tay trả tiền lẻ lại cho tôi. Từ đầu đến cuối, ông ta đều hút thuốc, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, đã hút được hai điếu. Ông ta có một cái gạt tàn rất to, trong đó để đầy những mẩu tàn thuốc lá.

Giữa đêm mưa lạnh lẽo, Tư Vọng không tìm được hắt xì hơi, nhưng cô vẫn tiếp tục nói: “Mọi người đều có thói quen lên mạng nghe nhạc xem phim, rất ít người đến cửa hàng băng đĩa của ông ta, không biết tại sao lại vẫn có thể kinh doanh được đến tận hôm nay. Có một hôm, trời đổ mưa to, tôi một mình mặc áo mưa, cứ thế đi trên vùng đất hoang. Cậu cũng biết nam sinh còn chẳng bạo gan bằng tôi. Trên đường Nam Minh chẳng có lấy một bóng người, nhưng tôi lại nhìn thấy một người đi ra từ cửa hàng băng đĩa, cầm một chiếc ô màu đen, đi qua đường và tiến về hướng công xưởng cũ, cơn mưa lớn đã giúp tôi che giấu âm thanh và dấu tích. Người này chính là ông chủ cửa hàng thần bí, ông ta rất thông thạo địa hình này, giữa cơn mưa đêm cũng không bị lạc đường, rồi nhanh chóng tìm đến được khu Ma nữ, nhanh nhẹn chui vào đường ngầm. Tôi trốn bên ngoài quan sát, canh ở đó đúng một giờ đồng hồ, cũng không thấy ông ta xuất hiện lần nữa, cứ như thể thông qua đường ngầm đã xuyên không đến Thanh triều. Đợi đến khi tôi vừa mệt vừa đói, chỉ có thể quay về ký túc xá trường để đi ngủ.”

“Chị bị ông ta phát hiện ra không?”

“Chắc là không đâu.” Doãn Ngọc hơi cúi người ẩn vào bóng tối, “Tôi biết thuật ẩn thân, cậu có tin không? Tạm biệt!”

Chương 29

Năm 2010, Hoàng Hải luôn cảm thấy số phận của mình tương khắc, không thuận lợi.

Đầu năm, anh đã đứng xếp hàng đúng nửa giờ đồng hồ để mua hai tấm vé xem phim Afanti phiên bản 3D. Lần đầu tiên mời Hà Thanh Ảnh xem phim, thường ngày anh đối diện với tội phạm vô cùng cứng rắn, bây giờ thì đến nói chuyện cũng hơi lắp bắp. May mà việc anh lo lắng nhất vẫn chưa xảy ra, cô không nhắc đến Tư Vọng, chắc là giấu con trai để ra đây cùng Hoàng Hải ngồi trong rạp chiếu phim đông đúc.

Anh mua mấy túi đồ ăn vặt và nước uống, kết quả là ngồi trong rạp chẳng ăn gì, lại sợ Hà Thanh Ảnh đem về nhà bị Tư Vọng phát hiện ra, chỉ có thể cố gắng ăn hết trên đường đi.

Một cơn gió phả vào mặt cô, mái tóc rối tung khiến người ta liên tưởng như cánh chim bay. Hà Thanh Ảnh đã hơn 40 tuổi rồi, nhưng trông không già chút nào. Hoàng Hải nắm lấy tay cô, lần đầu thì hơi phản kháng, nhưng nhanh chóng để yên. Lòng bàn tay cô lạnh quá, giống như sờ vào xác chết, giống cảm giác như đang ở trong phòng để xác.

Vốn dĩ đang trò chuyện rất vui vẻ, hai người bỗng chốc trở nên rất yên lặng, cả hai đều không dám nhìn vào mắt nhau, nhưng vai thì lại dần dần ghé sát vào nhau.

Ba năm qua, Hoàng Hải vẫn giúp đỡ cửa hàng sách nhỏ của cô, thỉnh thoảng cũng tới xem. Nếu như nhà cô gặp chuyện gì, anh đều đến ngay, thậm chí ti vi hỏng cũng có thể sửa được.

Ngược lại, mối quan hệ giữa Tư Vọng và Hoàng Hải càng lúc càng gượng gạo.

Sau Tết, anh đưa Tư Vọng đến cửa chùa Thanh Chân. Hai người mua bánh ngọt, Hoàng Hải mua một chiếc kẹo nhét vào tay cậu, ngồi vào trong xe nói: “Chú có chuyện muốn nói với cháu.”

“Chú lại gặp phải vụ án gì rắc rối à?”

“Không, những vụ án gần đây đều phá được hết, điều chú muốn nói với cháu là...” Người đàn ông trung niên này không biết nên xử trí ra sao, gãi đầu, nói ngập ngừng, “Trò Tư Vọng, bố cháu không biết bao giờ mới quay trở về. Nếu như, chú làm bố của cháu, cháu có đồng ý không?”

Cậu thiếu niên đẩy anh ra rồi nhảy khỏi xe cảnh sát, ném chiếc kẹo nhân đào đang ăn dở xuống đất, nhanh chóng chạy về phía sông Tô Châu.

Trời rất lạnh.

Từ đó về sau, Hoàng Hải không hề gặp riêng Hà Thanh Ảnh nữa.

Thu qua xuân đến...

Ngày chủ nhật, những giọt mưa nhỏ rơi vào ô kính cửa sổ, trên đường Nam Minh mọc lên rất nhiều tòa nhà cao tầng, khiến người ta khó có thể nhớ đến vụ hung án cách đây mười lăm năm, cho dù chỉ đi thẳng về phía trước mấy trăm mét là trường cấp 3 Nam Minh.

“Cậu nhóc, ai nói với cậu ở đây có manh mối vậy?”

Cảnh sát Hoàng Hải nắm lấy vô lăng, cái gạt nước gạt đi rồi gạt lại những giọt nước mưa ở trên cửa kính, trước mắt là con đường dài dằng dặc mờ hồ vắng vẻ, như thể đi đến một không gian khác.

“Là một người đưa tin bí mật, cháu bắt buộc phải bảo vệ chị ấy!”

Tư Vọng ngồi ở ghế phụ lái, “Hãy tin cháu đi, cháu là người đặc biệt, chú biết mà.”

Đây là một chiếc xe cảnh sát được nguy trang thành chiếc xe gia đình, trên mui xe phủ đầy bụi và bùn đất, tối qua anh vừa mới lái chiếc xe này từ vùng khác để bắt về một tên tội phạm giết người. Chỉ ngủ chưa đầy ba tiếng đồng hồ, Tư Vọng đã gõ cửa phòng anh, nói rằng đã phát hiện ra manh mối về Lộ Trung Nhạc, nhưng lại không nói cho anh biết rõ tình hình cụ thể, chỉ nói là đến đó rồi sẽ rõ, còn đặc biệt dặn dò đừng để mẹ cậu biết.

“Bạn Tư Vọng, điều đặc biệt của cháu chỉ có ý nghĩa với chú thôi.”

Chiếc xe dừng ở trước một cửa hàng, cửa hàng bán đồ băng đĩa chỉ có một cánh cửa, ngay cả tên cửa hàng cũng không có, nằm giữa cửa hàng mát xa chân và tiệm cắt tóc gội đầu. Nếu không dán một bức poster “Xuân quang” của Trương Quốc Vinh, thì không có ai để ý thấy.

Mưa càng lúc càng to.

Hoàng Hải mặc bộ đồ dân thường, dặn dò Tư Vọng bắt luận xảy ra chuyện gì, đều phải ngồi yên ở trong xe. Anh xuống xe rồi gõ cửa, rồi đẩy thẳng cửa bước vào.

Khói.

Mùi thuốc lá nồng nặc, giống như là một con rắn độc khiến người ta nghẹt thở, gần như khiến anh một người nghiện thuốc lá cũng phải phát ho. Nín thở để quan sát tình hình trong cửa hàng - trên giá phía bên phải phần lớn là những bộ phim điện ảnh cũ của Quách Thị, trên giá bên trái là những bộ phim dịch nước ngoài của Nhật Bản đưa vào Trung Quốc từ những năm 80 của thế kỷ 20.

Hoàng Hải nhìn thấy lưng của một người đàn ông, và cả khuôn mặt nghiêng từ từ quay ra.

Anh nhận ra khuôn mặt này.

“Lộ Trung Nhạc?”

Chỉ mất một giây, đôi phương đã chạy ra ngoài từ cửa sau của cửa hàng băng đĩa.

Giữa bầu không khí giá lạnh ẩm ướt, khắp phòng đầy những băng đĩa lậu và ảnh poster “Bản sắc anh hùng”, cảnh sát Hoàng Hải cúi người lấy ra một khẩu súng lục 92k từ trong ống quần. Anh đá bật cửa sau của cửa hàng băng đĩa, bên ngoài vẫn là màn mưa mênh mang, anh lập tức lao theo, bên tai vang vọng những tiếng lồm bồm kịch liệt ở giữa bùn lầy.

Sắc trời âm u và những giọt nước mưa dày đặc, hoàn toàn không nhìn rõ gương mặt của người đàn ông đó, ngay cả bóng lưng cũng là một mảng mơ hồ.

Anh ta điên cuồng chạy trốn.

“Đứng lại! Cảnh sát đây!”

Hoàng Hải dùng giọng nói trầm đục hét lên, lao đuổi theo từ phía sau, tay phải nắm chặt khẩu súng đó nhưng không dám giơ lên.

Chỉ trong chớp mắt, bóng lưng đó đã lao vào một tòa nhà đang xây dựng.

Trong hành lang tối om vang lên những tiếng bước chân gập gáp, anh chạy lên tận cầu thang tầng 6, lại còn phải đề phòng những thanh sắt nhỏ trơ ra, cuối cùng cũng lại nhìn thấy được hấn ta, thật không ngờ lại nhảy từ ô cửa sổ kính sát đất vẫn chưa lắp ghép ra ngoài!

Thì ra ở phía đối diện cửa sổ vẫn còn một tòa nhà, khoảng cách rất gần, không ngờ lại có thể nhảy được sang tòa nhà bên kia giống như người bay.

Hoàng Hải không hề do dự, cũng theo hấn ta nhảy ra bên ngoài cửa sổ...

“Dừng!”

Không biết âm thanh từ đâu truyền tới nhỉ? Giọng nói của cậu thiếu niên 15 tuổi thét vang, bị tiếng mưa rào nuốt chửng.

Anh không nhảy qua đó được.

Hoàng Hải, người đàn ông 48 tuổi này, biến mất trong bầu không khí giữa hai tòa nhà và nước mưa.

Đây là tầng 6.

Rơi tự do 15 mét, giữa công trường bùn lầy chất đầy những phế liệu xây dựng, một người đàn ông chân tay vẹo vọ nằm ở đó.

“Không...”

Tư Vọng ở phía sau phát ra tiếng kêu thét, quay người lại chạy xuống sáu tầng cầu thang.

Khẩu súng ngắn 92k rơi cách đó vài mét.

Tư Vọng lao đến bên người đàn ông này, rõ ràng tứ chi đều đã bị gãy xương, hai tay quặt ra phía sau như thể một con rối đã bị đứt dây. Khó khăn lắm mới nâng đầu anh dậy được, nước mưa và máu đã khiến cho khuôn mặt này nhòe nhoẹt, nhưng cậu vẫn gọi ra được cái tên: “Chú Hoàng... Hải...”.

Anh vẫn chưa chết.

Nước mưa đã làm ướt toàn thân, Tư Vọng lắc đầu anh, liên tục tát vào mặt anh, hét lớn: “Này! Chú đừng chết! Chú phải gắng gượng! Xe cấp cứu sẽ đây ngay thôi!”

Khôn kiếp, tên nhóc này còn chả thèm gọi 110 nữa kia.

Hoàng Hải rơi từ tầng 6 xuống, thở thoi thóp, mắt nhắm hờ, còn cả máu chảy ra từ trong mắt anh.

“Lượng...”

Anh đã nói được rồi.

“Con ở đây!” Tư Vọng nước mắt chảy đầm đìa gọi lớn, dường như muốn át cả tiếng nước mưa âm ỉ, “Bố ơi, con đây!”

Tư Vọng hay là Lượng, đối với anh mà nói thì có gì khác biệt chứ?

Cậu thiếu niên nắm chặt tay Hoàng Hải, làm ấm dần cơ thể đang dần trở nên lạnh giá của anh, rồi lại ghé sát miệng vào tai anh, nghe thấy một loạt thanh âm khe khẽ, từ trong lòng đất vang lên: “Thân Minh...”

Hoàng Hải thốt ra một cái tên, anh thấp thoáng nhìn thấy khuôn mặt của cậu thiếu niên 15 tuổi. Hai tay ấn lên lồng ngực anh rồi đến cả môi chạm môi để hô hấp nhân tạo, nuốt ngậm máu miệng mình nôn ra. Mấy giọt nước mắt nóng hổi lăn dài, rơi xuống gương mặt đang lạnh dần của anh, hòa tan vào dòng nước mưa ùng đục.

Nước ở khu xây dựng càng lúc càng sâu, nhìn thấy Hoàng Hải càng lúc bị nhấn chìm, giống như ba ngày ba đêm ở dưới lòng đất khu Ma nữ.

Linh hồn Hoàng Hải bay lên, từ trên cao nhìn thấy bên thi thể cong queo đầy thương tích của mình còn có cả một cậu thiếu niên đang ôm lấy anh mà khóc lóc thảm thiết.

Tư Vọng lau nước mắt, nhìn vào màn mưa đen sì, trông thấy rõ sự lạnh lùng và tàn khốc...

Chương 30

Bảy ngày sau.

Trong lễ truy điệu liệt sĩ Hoàng Hải được tổ chức ở hội trường của nhà tang lễ lớn nhất, lãnh đạo sở công an thành phố cũng đến tham gia, đây là người cảnh sát thứ hai bị hy sinh khi làm nhiệm vụ trong tháng này. Hà Thanh Ảnh mặc một bộ đồ sẫm màu, tay cầm hoa cúc trắng, mắt ầng ậc nước. Cô nắm lấy tay con trai, đứng cuối cùng hòa lẫn vào trong đoàn người mặc bộ đồ đen. Trong số đồng nghiệp của Hoàng Hải, cũng có người đã từng gặp cô, lần lượt quay đầu để an ủi người phụ nữ này, như thể cô là vợ người mất.

Lãnh đạo đọc xong bài truy điệu dài thườn thượt, tiếng nhạc đám ma vang lên, Tư Vọng đỡ lấy mẹ và cùng cúi lạy. Lòng bàn tay cô vẫn lạnh lẽo như vậy, nghe thấy con trai khẽ nói bên tai: “Mẹ ơi, con xin lỗi, con không nên...”

“Con đừng nói nữa! Vọng Nhi.” Mối cô khẽ run lên, lắc đầu nói qua hơi thở, “Không phải giống như con tưởng tượng đâu.”

Hai mẹ con đứng thẳng lưng, đi theo đoàn người chào vĩnh biệt Hoàng Hải lần cuối.

Trên người anh phủ một lá cờ Đảng, mặc bộ đồ cảnh sát sẫm màu phẳng phiu, tay chân đều được đặt đúng vị trí, hoàn toàn không nhận ra có một số xương khớp đã bị gãy.

Hà Thanh Ảnh giơ ngón tay trở sờ lên tấm kính lạnh lẽo, như thể đang sờ lên trán và chóp mũi anh, bảy ngày trước anh đã chết trong lòng Tư Vọng.

Sự tiếp xúc của cô với người đàn ông này, cũng chỉ giới hạn ở trán và chóp mũi. Trong những ngày tháng ở bên cạnh Hoàng Hải, thật không ngờ không có một chút ham muốn nào, chỉ cảm thấy sau khi chết đi vẫn còn sự ấm áp như ở dương thế.

Từ đầu đến cuối Tư Vọng không hề rơi một giọt nước mắt.

Cô kéo tay con trai bước ra khỏi đại sảnh của lễ truy điệu, quay đầu nhìn lại những người cảnh sát. Cô có thể cảm thấy con người đó, đôi mắt đó, đang ở chỗ tối để theo dõi cô, nhưng Hà Thanh Ảnh không nhìn thấy anh ta, hoặc là cô ta.

Từng cảnh sát tham gia buổi tang lễ này đều sẽ bắt được kẻ nghi phạm đang chạy trốn, để an ủi vong linh của cảnh sát Hoàng Hải - nếu không phải vì tên nghi phạm điên cuồng tháo chạy khi bị cảnh sát đuổi bắt, và lại nhảy sang được tòa nhà bên kia như thể được uống thuốc kích thích, thì anh sao có thể ngã xuống từ tầng 6 mà chết được chứ?

Hoàng Hải dù sao cũng không còn trẻ nữa, lại là một người tính tình nóng vội, cho rằng mình cũng có thể dễ dàng nhảy sang đó, không hề do dự mà cứ thế nhảy ra ngoài...

Kẻ nghi phạm đến nay cũng không có chút manh mối nào.

Cảnh sát đã khám xét cửa hàng băng đĩa video nhiều lần, trong số đầu thuốc lá để lại trong cửa hàng, kiểm tra mẫu DNA. Chủ cửa hàng cũng cung cấp bản photocopy chứng minh nhân của nghi phạm, qua điều tra thì đã xác minh đó là chứng minh thư giả, vốn không tồn tại con người này, số điện thoại cũng không để lại. Cửa hàng băng đĩa này chẳng có mấy khách đến, chủ cửa hàng thường ngày cũng không tiếp xúc với những người khác, rất ít người có thể nhớ được tướng mạo của con người này. Dù như vậy, cảnh sát vẫn dựa theo lời miêu tả của chủ nhà phác họa lên bức tranh chân dung của nghi phạm.

Họ đưa cho Tư Vọng và Hà Thanh Ảnh nhìn khuôn mặt đó.

Tư Vọng chắc chắn người này chính là Lộ Trung Nhạc, đặc biệt là trên đầu có một vết bớt màu xanh nhạt. Cậu với vai trò là con nuôi của Lộ Trung Nhạc trên danh nghĩa, đã từng sống chung nửa năm, để cậu đến nhận dạng thì cũng hợp lý. Nhưng, Hà Thanh Ảnh kịch liệt phản đối Vọng Nhi tham gia điều tra, không cho phép cảnh sát đến tiếp xúc với cậu, vì việc này mà còn viết một bức thư bỏ vào hòm thư của giám đốc công an thành phố.

Cô nói lần này là cảnh sát Hoàng Hải mất mạng, lần tới rất có thể là đến lượt Tư Vọng, cô quyết không cho phép con trai mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Giọt nước mắt của cô rơi xuống trong những ngày này, một nửa là vì cái chết của Hoàng Hải, một nửa là vì sự không chịu an phận của Vọng Nhi. Cô trách con trai kích động và liều lĩnh, cũng quy kết cả cái chết của Hoàng Hải vào trách nhiệm của cậu. Nếu không phải là cậu cố tình đi theo Hoàng Hải để bắt Lộ Trung Nhạc, thì người cảnh sát có kinh nghiệm lão luyện này cũng không đến nỗi bị lật thuyền ở trong rãnh tối.

Vọng Nhi không cãi lại nữa cậu, chỉ luôn miệng lầm bầm: “Là con hại chết chú Hoàng Hải sao?”

Nửa năm nay, đứa trẻ này bắt đầu chú ý đến bề ngoài, không tùy tiện mặc quần áo mẹ mua về, mà chọn lựa kỹ lưỡng đồ trong tủ quần áo. Cho dù cậu mặc đồng phục nhà trường đi học, cũng không quên soi gương trước khi ra khỏi cửa, xịt ít keo lên trên đầu để tránh rối tóc. Sau khi tham gia đoàn thanh niên chủ nghĩa cộng sản Đảng, Tư Vọng chính thức được coi là thanh thiếu niên rồi.

Cậu giúp mẹ mở cửa hàng bán sách trên mạng Taobao, tên gọi “khu Ma nữ” - ngày nay bán sách càng lúc càng khó khăn, nhưng nếu như vừa có cửa hàng trên mạng, lại vừa có cửa hàng bán ngoài, thì nói chung là có thể duy trì được sự cân bằng. Cửa hàng Taobao còn có thể kinh doanh được sách giáo khoa, đây là nguồn lợi nhuận chính. Hà Thanh Ảnh cố gắng trở thành chủ cửa hàng Taobao xuất sắc, cũng học được cách nói ở trên mạng: “Bạn thân mến, hãy cho lời bình tốt nhé!”

Cuối tuần, vào buổi tối, chỉ cần có thời gian rảnh, Tư Vọng liền thay mẹ làm những công việc phục vụ khách Taobao như đóng gói, chuyển phát nhanh, đi đưa hàng...

Lại thêm nửa năm nữa, Tư Vọng đã chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp 2, cậu muốn đăng ký vào trường chuyên cấp 3 Nam Minh, là trường điểm của thành phố.

Hà Thanh Ảnh kiên quyết phản đối, lý do là hai mẹ con nương tựa sống bên nhau suốt bao nhiêu năm qua, sao có thể đành lòng để con trai rời khỏi nhà mình mà sống trong trường chú? Huống hồ, trường chuyên sự cạnh tranh quá khốc liệt, mấy năm gần đây thường có những bản tin nói rằng có học sinh vì áp lực học tập quá lớn nên đã tự sát. Cô vô cùng lo lắng vì tính cách trầm mặc hướng nội của Vọng Nhi, cho dù được coi là thần đồng bẩm sinh, nhưng cũng chưa chắc thích hợp với môi trường như vậy. Cô càng hy vọng con trai được sống yên ổn qua ngày, thà rằng đăng ký học môn nghệ thuật nào đó còn có thể thuận lợi trong việc kiếm việc làm và không phải lo đến miếng ăn.

“Vọng Nhi, con không nghe lời mẹ sao?”

Dưới ánh đèn bàn thờ nhờ, tóc Hà Thanh Ảnh rủ xuống vai, thật không ngờ có được sự tron mượt giống như cô gái trẻ, chẳng trách mà cửa hàng sách thường có nam giới đến xem, cố tình đưa tờ 100 tệ để cô trả lại tiền, để có thể đứng trước mặt cô lâu hơn một chút. Mỗi lần như vậy, Tư Vọng đều nhìn chăm chăm vào họ, mẹ luôn dùng ánh mắt ra hiệu nhắc nhở cậu cần phải bình tĩnh. Cậu lẩn lộn ở trên giường, úp mặt vào phía tường: “Mẹ, sao mẹ lại đặt cho con cái tên này?”

“Chẳng phải mẹ đã từng nói với con rồi sao? Khi con vẫn còn ở trong bụng mẹ, mẹ ngày nào cũng đều nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, hình như có thể nghe thấy có người đang gọi mẹ... Cho nên, mẹ bèn đặt tên con là Tư Vọng.”

“Các bạn cùng học lại đặt biệt hiệu cho con, họ đều gọi con là Tử thần.”

Hà Thanh Ảnh lật con trai trở ra, nhìn chăm chăm vào mắt cậu, “Tại sao?”

“Tư Vọng = tử vong.”

Cô lập tức chặn miệng con trai: “Vọng Nhi, ngày mai mẹ sẽ đến trường con, nói với giáo viên chủ nhiệm lớp, không ai được phép gọi con như vậy!”

Cậu vùng thoát ra, thờ đốc nói, “Mẹ, con không hề sợ hãi cái biệt hiệu này, ngược lại, còn thấy nó rất hay!”

“Con... sao con lại như vậy chứ?”

“Có đôi khi, con muốn mình chính là một tử thần. Từ ngày con sinh ra đã không có ông bà ngoại. Mới học lớp 1, bố đã mất tích một cách bí mật, cho đến tận bây giờ cũng không nhìn thấy người sống, cũng không thấy thi thể. Đến khi con học lớp 3, ông bà nội đều lần lượt phát bệnh mà chết. Con phát hiện ra một xác chết trong xe Jeep ở bên sông Tô Châu, sau đó lại đi đến nhà Cốc gia, tiếp đến cô Cốc và ông Cốc cũng chết. Rồi con lại quen biết với cảnh sát Hoàng Hải, trong nhà của chú ấy có tất cả các loại hồ sơ về tử vong. Cho đến gần đây, chú ấy lại chết ở trong lòng con... Tất cả những điều này, lẽ nào đều là sự trùng hợp sao?”

Cậu nói vô cùng bình tĩnh, giống như đọc một bài văn.

“Con đừng nên nghĩ như vậy, Vọng Nhi, bất luận con gặp điều gì đáng sợ, mẹ cũng đều bảo vệ con.”

“Mẹ ơi, con đã lớn rồi, bây giờ cần phải đến lượt Vọng Nhi bảo vệ mẹ.”

“Trong mắt mẹ, con mãi mãi là đứa trẻ!”

Cậu thiếu niên 15 tuổi lạnh lùng phản bác, “Nhưng tất cả các bà mẹ đều hy vọng con mình thi được vào trường chuyên cấp 3, chẳng phải như vậy sao? Con có khả năng để thi đỗ được vào trường cấp 3 Nam Minh, tại sao mẹ lại phản đối? Mẹ đặt cho con cái tên Tư Vọng, lẽ nào không có ý nghĩa mong con thành rồng sao?”

“Con nhầm rồi, Vọng Nhi.” Hà Thanh Ảnh vuốt ve lưng con trai, giọng nói dịu dàng như tơ lụa, “Hãy tin lời mẹ! Con là một đứa bé thông minh tuyệt đỉnh, mẹ đã nhìn nhận ra từ lâu, ở trong người con ẩn chứa rất nhiều bí mật, không giống với những đứa trẻ bình thường khác. Đáng tiếc là bố con tên Tư Minh Viễn, mẹ con tên Hà Thanh Ảnh, chúng ta sinh ra đã là người nghèo, đều là do ông trời quyết định.”

“Nhưng con chưa bao giờ ghét bỏ bố mẹ!”

“Nếu như mẹ chết đi, con hãy đi tìm một người nhà giàu...”

“Con không muốn mẹ chết!”

Tư Vọng ôm chặt lấy vai mẹ, chặt đến nỗi cô cảm thấy nghẹt thở.